

Jeg er uskyldig. Det tror jeg nu slet ikke, at Landbrugsministeren har Ret til at sige i dette Tilfælde. En saadan Sag kan jo nemlig appelleres, Landbrugsministeren vilde sikkert let ved at henvende sig til sin Kollega, Justitsministeren, kunne have faaet denne Sag prøvet ved en højere Domstol. Det skete nu ikke, disse Folk slippe overmaade billigt, og naar Folk se, at der saa at sige næsten ingen Risiko er ved at forhandle saadant Giftkød, opfordrer det ret naturligt andre til at forsøge paa det samme. Og vi have jo allerede faaet et lignende Tilfælde nede paa Vestlolland, hvor man har forhandlet sundhedsfarligt Kød og paaført Mennesker Sygdomme, og det er ogsaa endt med Bøder, om end lidt højere.

Jeg vil endnu engang tillade mig at henstille til den højtærede Minister, at det ikke er nok, at man sørger for at faa en Lov, der forbyder Salg af saadant Kød, det gælder ogsaa om, at Loven haandhæves. Befolkningen kan kræve at blive værnet mod at udsættes for den Fare, der kan komme af sundhedsfarligt Kød. Jeg skal nævne et andet Tilfælde, der fik en anden Udgang. Det var ovre i Aarhus, hvor nogle Slagtere og Kreatureksportører havde forsynet nogle Kreaturer, der skulde sendes til Udlandet, med falske Lunger. Kreaturerne selv vare friske nok, men Lungerne havde haft en Fejl, og man havde saa skaaret dem væk, lagt andre, friske Lunger ind i Kreaturerne og saa eksporteret dem væk. Det havde nok gaaet i en Tid, men blev saa opdaget. Men her fór man frem med en ganske anden Strenghed, idet de, som havde gjort sig skyldige i dette Bedrageri — det kunne vi jo godt kalde det — bleve kastede i Varetægtsfængsel. Her saa vi, hvorledes Regeringspressen opfordrede Landbrugsministeren til at skride ind og værne vort gode Renommé som Kødeksportører. Det er rigtigt; jeg finder det fuldkommen rigtigt, at Landbrugsministeren har gjort det, men den højtærede Landbrugsminister har ikke Lov til saaledes at vende det døde Øre til, naar Talen er om at forhandle Kød her i Indlandet. Der er jo her særlig Tale om Kød, som bliver tilbudt fattige Mennesker her i Landet; men de have ogsaa Krav paa at blive værnedes lige saa godt som de, der eksportere Kød ud af Landet.

Dernæst maa jeg gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister om hans Udtalelser vedrørende det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) og min Optræden paa Husmandsmøderne

i afvigte Sommer. Det er meget rigtigt, at jeg har talt ved adskillige Husmandsmøder. Den højtærede Landbrugsminister nævnte Husmandsmøderne i Kærehave ved Ringsted og i Kolding for 1 Maanedes Tid siden. Jeg skal ærligt tilstaa, at jeg har talt ved flere end dem, og jeg skal ærligt tilstaa, at jeg har faaet Opfordring til at tale ved endnu flere, men at det ikke har været mig muligt at efterkomme Opfordringen. Jeg skal endvidere sige, at jeg agter at fare frem paa samme Maade, jeg agter slet ikke at gøre nogen Forandring i den Henseende.

Nu vil jeg gerne spørge den højtærede Minister, hvad han mener med følgende Udtalelse, der findes i Rigsdagstidenden Sp. 435, og som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse. Han siger: „Jeg siger derfor, at det forekommer mig, at de to ærede Medlemmer af den danske Rigsdag ikke kunne være en saadan Optræden bekendt, og jeg vil sige til de to ærede Medlemmer, at hvis de agte at fortsætte ad denne Vej — og det gøre de vel nok —, saa forekommer det mig, at der maa træffes saadanne Forholdsregler, der kunne sikre, at hvad Rigsdag og Regering bestemme, det skal respekteres, skal ske Fyldest.“ Saa tillod jeg mig at spørge, hvad det da skulde være, og dertil svarede saa den højtærede Landbrugsminister: „De ærede Medlemmer kunne jo først se, hvorledes de ville bære sig ad, saa faa vi andre overveje, hvilke Forholdsregler vi maa træffe.“ Ja, jeg skal straks sige til den højtærede Minister, hvorledes jeg vil bære mig ad. Akkurat paa samme Maade som hidtil! Jeg har som sagt faaet ikke saa ganske faa Indbydelser fra Husmandsforeningerne om at tale for dem ved offentlige Møder, og jeg har med Glæde efterkommet disse Opfordringer, saa vidt min Tid har tilladt. Jeg anser det for at være fuldstændigt lovligt og hæderligt i alle Maader og ikke i mindste Maade i Strid med noget som helst, der er vedtaget her paa Rigsdagen. Der er givet Husmandsforeningerne en vis Myndighed, en vis Raadighed over de Penge, som gives til Fremhjælp af det mindre Jordbrug. Men disse Penge ere aldrig givne dem paa den Betingelse, at Husmændene ikke skulle have Lov til at diskutere, hvilke som helst Spørgsmaal de nu ville. De skulle selvfølgelig anvende Bevillingerne i nøje Overensstemmelse med de Formaal, der ere satte for disse Bevillinger, og hvis de have overtraaet noget i den Retning, kan den højtærede Land-